

Arrest

nr. 98 700 van 12 maart 2013
in de zaken RvV X, X en X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Tim OP DE BEECK en advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing met betrekking tot de eerste verzoekende partij (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kirgizië van Oezbeekse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad met een drugsbende en met de politie omwille van uw etnische origine. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

U woonde in Novopokrovka, vlakbij de hoofdstad Bishkek. U werkte samen met enkele Kirgiezen, onder leiding van I.(...) (bijnaam B.(...)), voor hun bouwbedrijf en ook had u een bakkerij. De zaken gingen goed en u was gelukkig. Op 5 of 6 juli 2010 werd u van in de buurt van uw woning opgepakt door de politie. U werd overgebracht naar een cel en ondervraagd over de verkoop van gastellers en uw deelname aan de 'oorlog' in Osj en Bishkek. Daar was in het begin van de zomer van 2010 gedurende twee weken of een maand een etnisch conflict geweest. U had er niets mee te maken en ontkende. Ook andere mensen waren opgepakt. Tijdens de aanhouding werd u mishandeld en was u getuige van vernederende praktijken. Enkele andere arrestanten tekenden documenten, u weigerde. Na een week werd u vrijgelaten en kwam uw oom u ophalen. Toen bleek dat I.(...) u had geholpen om vrij te komen. U werd naar een ziekenhuis gebracht waar u werd verzorgd. Een agent was meegegaan naar het ziekenhuis en kreeg de medische expertise. Zelf kreeg u niets. Twee dagen later bracht uw oom u naar huis. Enkele dagen later, op 20 juli 2010, vroeg I.(...) u naar Osj te gaan om er een lading op te halen. U stemde in. Toen u met de lading succesvol voorbij de politiecontroles was geraakt en de lading had afgezet op de plaats van bestemming, bleek dat u ook drugs had vervoerd. U was in shock. Tijdens een gesprek met I.(...) veranderde de toon, hij begon u te bevelen. Hij herinnerde u aan uw arrestatie. U begreep dat hij achter uw arrestatie en vrijlating zat en u bij hem in het krijt stond. U wilde niet meer voor hen werken. Eind juli 2010 werd uw moeder in haar tuin mishandeld door I.(...) en zijn vriend T.(...), ze lag enkele dagen in coma. Daarop viel u twee van die mannen aan. U en uw broer dienden klachten in bij de politie tegen de aanvallers van uw moeder, maar zonder resultaat. Uw neef liet u weten dat u opnieuw zou worden opgepakt door de politie, omdat u de mannen had geslagen. U keerde niet meer naar huis en waarschuwde uw vrouw om met de kinderen naar verre familie te komen. Uiteindelijk besloot u met uw gezin uw land te verlaten.

Op 17 augustus 2010 reisde u van Bishkek met de auto naar Taraz. Van daar reisde u met de trein naar Moskou. Op 21 augustus 2010 reisde u verder naar Oekraïne. Per auto, per boot en per minibus reisde u verder tot in België, waar u op 24 augustus 2010 aankwam en er diezelfde dag asiel vroeg.

Tot op vandaag is uw vrouw niet op de hoogte van de drugsbende en wat er zich in de gevangenis heeft afgespeeld aangezien uw vrouw snel depressief is.

Sinds uw aankomst in België vernam u dat uw moeder in januari 2012 opnieuw werd aangevallen.

Ook in België beviel uw vrouw van haar derde kind, dat nog moet worden aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen, afgelegd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal (dd. 20 november 2012), blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op andere motieven dan deze die u aanhaalde in uw vragenlijst (dd. 06/09/2010). Zo blijkt uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u met de verkeerde vrienden (I.(...) en anderen) omging en dat u verstrikt raakte in een drugsbende met zeer invloedrijke mensen (CGVS, p. 3). Zo haalde u aan dat u (in eerste instantie zonder het te weten) op 20 juni 2010 drugs transporteerde vanuit Osj (CGVS, p. 3 - 4). Ook haalde u aan dat I.(...) u hielp bij uw vrijlating na uw arrestatie van 5 of 6 juli 2010 (CGVS, p. 8). U laat uitschijnen dat u hen daardoor iets verschuldigd bent, maar dat u niet meer met hen wilde samenwerken (CGVS, p. 9). U verklaarde hierbij dat een andere man, O.(...), die bij I.(...) hoorde, plots beschuldigd werd van moord op iemand anders en daarna verdween (CGVS, p. 9). U haalde ook nog aan dat uw moeder door dezelfde mensen eind juli 2010 zodanig zwaar werd aangevallen dat ze in coma raakte (CGVS, p. 10) en dat u, door uw agressieve reactie tegen de aanvallers, bij terugkeer vreest voor represailles. Hierbij heeft u het concreet over opsluiting in de gevangenis (CGVS, p. 14). In uw vragenlijst repte u echter met geen woord over uw problemen met de drugsbende van I.(...). Uit uw verklaringen in uw vragenlijst blijkt dat u problemen kende, puur omwille van uw origine, die u kaderde in een sfeer van algemene vervolging van

Oezbeken in Kirgizië. Zo haalde u aan dat jullie leven, als Oezbeken in Kirgizië, gevaar liep en dat jullie opschriften met dreigementen op de voordeur vonden, in de zin dat jullie de volgende zouden zijn (vragenlijst, vraag 3,4 en 3, 5). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op het feit dat u over de drugshandel en de problemen met B.(...) (I.(...)) niets heeft vermeld in uw vragenlijst. Hierop heeft u verklaard dat u angst had, doch u kon niet uitleggen waarvoor u dan angst had (CGVS, p. 12). Ook verklaarde u dat u 'niet helemaal honderd procent was' (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn geen afdoende uitleg. Immers, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u niet op zelfstandige wijze uw asielaanvraag nader zou kunnen toelichten. Uw vrouw haalde in haar vragenlijst weliswaar aan dat u geheugenproblemen heeft (vragenlijst vrouw, vraag 3,5), doch zelf maakt u hiervan nergens melding. Aangezien uw opeenvolgende verklaringen over de kern van uw asielaanvraag (aard van de problemen) niet consistent zijn, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen.

In uw vragenlijst haalde u wel een arrestatie door de politie aan op 6 juli 2010, zoals u tijdens het interview voor het Commissariaat verklaarde, doch u verklaarde dat u werd vrijgekocht door uw oom met de hulp van een advocaat (vragenlijst, vraag 3,1.). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat u vrijkwam dankzij hulp van I.(...) (CGVS, p. 13). U ontkende formeel dat u toen hulp kreeg van een advocaat (CGVS, p. 14). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op de inconsistentie in uw verklaringen betreffende uw vrijlating (CGVS, p. 13 – 14). Hierop heeft u verklaard dat een advocaat er niet bij betrokken was en dat u, omdat u toen niet alles heeft verteld, misschien wel 'advocaat' heeft vermeld (CGVS, p. 14). Deze uitleg is niet afdoende aangezien er toch van u verwacht kan worden dat u consistente verklaringen aflegt over uw asielrelaas. Aangezien dit niet het geval is, wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnd.

Daarbij verklaarde u in uw vragenlijst dat de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek de dood van een vierjarig kind in uw buurt was (vragenlijst, vraag 3,5). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u, pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen, dat dergelijke zaken wel zijn gebeurd maar dat het niets te maken had met uw vertrek (CGVS, p. 13). Deze onsistentie over de aanleiding van uw vertrek ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op bijkomende wijze.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt van de door u aangehaalde problemen. Nochtans verklaarde u dat u en uw broer heel veel klachten indienden naar aanleiding van de mishandeling van uw moeder, waarbij ze nota bene in coma zou zijn geraakt (CGVS, p. 10 - 11). Van u, die zo'n zware problemen heeft gekend met een drugsbende en bovendien meermaals klachten heeft ingediend, kan toch worden verwacht dat u hiervan op zijn minst kopies heeft bijgehouden. Het feit dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen ondermijnt op bijkomende wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte is het opmerkelijk dat noch u, noch uw vrouw jullie internationale paspoort voorleggen. Uw verklaringen, dat u wel een reispaspoort had maar het afgaf aan de smokkelaar en dat u het bij aankomst in België niet meer terugkreeg (DVZ, vraag 21), zijn weinig aannemelijk gezien de algehele ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u moedwillig tracht om uw reispaspoort verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties om zo informatie over het mogelijk door uw verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, te verzwijgen.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (geboorteaktes van u, uw vrouw en twee van uw kinderen, identiteitskaarten van u en uw vrouw, huwelijksakte en medische attesten van uw vrouw, opgesteld in België) kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. De geboorteaktes, identiteitskaarten en huwelijksakte bevestigen uw identiteit, doch handelen niet over de door u aangehaalde problemen. De medische attesten stellen dat uw vrouw psychische problemen heeft, doch verschaffen geen informatie betreffende de concrete oorzaak van deze problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing met betrekking tot de tweede verzoekende partij (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Kirgizië van Oezbeekse origine. U verklaarde problemen te hebben gehad omwille van uw origine. U verklaarde dat uw man problemen had, maar u kent er geen details over. Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

Begin juli 2010 werd uw man in de buurt van jullie woning gearresteerd. U wist van niets. Toen uw man niet thuiskwam informeerde u zich bij de bureu. Het waren toen onrustige tijden in Kirgizië. Via familieleden vernam u dat uw man bij de politie was en dat alles goed zou aflopen. Op een bepaald moment kwam uw man terug thuis, hij had blauwe plekken. U vernam dat hij al een paar dagen in het ziekenhuis had gelegen. U heeft geen idee waarom uw man was opgepakt. Eind juli 2010 was uw man weer een periode weg. Toen belde hij u op en zei dat u de documenten van de kinderen moest inpakken en naar verre familie moest vertrekken. Er was ook een oorlog aan de gang in Bishkek en Osj. Kirgiezen moordden Oezbeken uit en bedreigden hen. Zelf heeft u niets meegemaakt maar u heeft er wel over horen vertellen. In augustus 2010 kwam uw man, samen met uw oom, u en de kinderen ophalen en vertrokken jullie uit het land.

U reisde van Dzjambul met de trein naar Moskou. Van daar reisde u verder naar Kiev (Oekraïne). Per auto reisde u verder. U moest een rivier oversteken met een boot. Met een andere auto reisde u verder. Op 24 augustus 2010 vroeg u, samen met uw man en twee kinderen, asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Sinds u in België bent wordt u behandeld voor psychische problemen.

Ook in België beviel u van uw derde kind, dat nog moet worden aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het noorden van Kirgizië, waar u vandaan komt, geen sprake was van grootschalige interetnische clashes tussen Kirgiezen en Oezbeken zoals deze in Osj en Djalalabad in juni 2010. Hoewel ook in het noorden een nationalistisch gevoel leeft, wat op individueel niveau kan uitmonden in daden van vervolging, heeft dit niet geleid, noch leidt dit actueel tot systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oezbeken. Daarom kunnen de loutere Oezbeekse origine en de herkomst uit Kirgizië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw man en op de etnische problemen in Kirgizië (CGVS, p. 2). In verband met de etnische problemen dient te worden vastgesteld dat u zelf verklaarde niets te hebben meegemaakt, maar er wel over te hebben gehoord en schrik te hebben gehad (CGVS, p. 5, 7). U haalde twee gevallen aan van gezinnen die problemen kenden, doch u kende geen verdere details betreffende de namen van deze personen of de data wanneer zij problemen kenden (CGVS, p. 5, 6). Aangezien nergens uit uw verklaringen blijkt dat u persoonlijk zou zijn getroffen door etnisch geweld, kan niet worden gesteld dat deze problemen u verhinderen om terug te keren naar uw land.

Betreffende de problemen van uw man dient te worden opgemerkt dat er in het kader van de asielaanvraag van uw man een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming werd genomen. De motivatie wordt hieronder weergegeven:

"(...)"

Er dient te worden vastgesteld dat u verschillende medische attesten voorlegt die stellen dat u psychologische problemen heeft. Echter, deze attesten dateren van 2010 en 2011. Uit deze attesten kan dan ook niet worden afgeleid dat u actueel nog steeds in behandeling bent. Er werd met aandrang gevraagd om het Commissariaat-generaal een recent medisch attest te bezorgen, binnen de vijf werkdagen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal echter geen attest mogen ontvangen. Na het interview (op 3 december 2012) ontving het Commissariaat-generaal wel een brief van de secretaris en een maatschappelijk werkster van het OCMW Kortenaeken waarin ze om uitstel vragen voor uw beslissing omdat u getracht heeft uw psychiater, Dokter Chaabani uit Brussel, te contacteren maar deze pas op 14 december 2012 terug op zijn praktijk aanwezig zal zijn. Hierop kan ik echter niet ingaan aangezien u na uw interview op het CGVS reeds meer dan vijf werkdagen uitstel heeft verkregen. Bovendien blijkt uit hetgeen hierboven werd uiteengezet dat u uw asielaanvraag baseert op de problemen van uw man, die niet aannemelijk werden bevonden. Daarnaast baseerde u uw asielaanvraag op uw origine. U gaf echter duidelijk aan in dit verband zelf niets te hebben meegemaakt in uw land. De eventuele psychische moeilijkheden die u nog steeds zou ondervinden hebben dan ook geen invloed op bovenstaande motivering. Ten slotte zij nog opgemerkt dat tijdens uw

gehoor op het CGVS niet kon worden vastgesteld dat u niet in staat zou zijn uw asielaanvraag op zelfstandige wijze toe te lichten.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna de Vluchtelingenconventie) en van artikel 3 van het EVRM,

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. De verzoeker wijst erop dat hem verweten wordt dat hij bij de commissaris-generaal andere motieven aanhaalde dan in zijn Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verzoekende partij klaagt aan dat de hoorzitting bij de Dienst Vreemdelingenzaken zonder controle gebeurd van een derde, zoals een advocaat. De toegekende tijdsduur van een kwartier is onvoldoende om de feiten van de asielaanvraag voor te leggen. Bij gebrek aan controle door een derde is het niet aannemelijk dat het relaas getrouw vertaald is.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er slechts een kwartier toegekend werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat bij gebrek aan controle door een derde het niet aannemelijk is dat het relaas getrouw vertaald is. De verzoekende partij duidt niet *in concreto* aan welke fouten er in de vertaling gebeurd zouden zijn. De Vragenlijst (stuk 18) werd na voorlezing in het Russisch door de verzoekende partij aanvaard en ondertekend. De verzoekende partij duidt ook geen rechtsbeginsel of wettelijke bepaling aan waaruit zou blijken dat de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken zouden moeten gebeuren in aanwezigheid van een derde, zoals een advocaat.

De bestreden beslissing wijst er echter terecht op dat verzoeker in zijn Vragenlijst stelt dat hij problemen kende, puur omwille van zijn Oezbeekse origine, die hij kaderde in een sfeer van algemene vervolging van Oezbeken in Kirgizië terwijl hij voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij met de verkeerde vrienden (I. en anderen) omging en verstrikt raakte in een drugsbende met zeer invloedrijke mensen en ontkent dat de etnische problemen de reden was waarvoor hij zijn land van herkomst verliet.

In tegenstelling tot wat verzoeker stelt in zijn verzoekschrift betreft het geen loutere aanvulling of precisering maar een wijziging van de kern van zijn asielaanvraag. Terecht stelt de bestreden beslissing: *"Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op het feit dat u over de drugshandel en de problemen met B(...) (I...) niets heeft vermeld in uw vragenlijst. Hierop heeft u verklaard dat u angst had, doch u kon niet uitleggen waarvoor u dan angst had (CGVS, p. 12). Ook verklaarde u dat u 'niet helemaal honderd procent was' (CGVS, p. 12). Deze verklaringen zijn geen afdoende uitleg. Immers, nergens uit uw verklaringen blijkt dat u niet op zelfstandige wijze uw asielaanvraag nader zou kunnen toelichten. Uw vrouw haalde in haar vragenlijst weliswaar aan dat u geheugenproblemen heeft (vragenlijst vrouw, vraag 3,5), doch zelf maakt u hiervan nergens melding."*

Het valt de Raad op dat verzoeker de arrestatie in de Verklaring, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, kadert in de etnische onlusten en een raid in zijn straat door politieagenten in burger (Verklaring, 3.1) terwijl hij bij de commissaris-generaal ontkent dat er een grote operatie bezig was en stelt dat hij alleen naar de MVD gebracht werd (gehoor, p. 6).

De bestreden beslissing wijst er ook terecht op dat in de Verklaring sprake is van een vrijlating dankzij de oom van verzoeker en met de hulp van een advocaat terwijl verzoeker bij de commissaris-generaal stelt dat I. voor de vrijlating zorgde.

De Verklaring vermeldt uitdrukkelijk *"... als mijn oom mij niet had vrijgekocht (met behulp van een advocaat)"*. De vermelding van dit laatste tussen haakjes is geen aanwijzing dat verzoeker dit niet verklaard zou hebben of dat dit op suggestie van de tolk toegevoegd zou zijn.

Ook het motief van de bestreden beslissing: *"Daarbij verklaarde u in uw vragenlijst dat de rechtstreekse aanleiding van uw vertrek de dood van een vierjarig kind in uw buurt was (vragenlijst, vraag 3,5). Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u, pas na confrontatie met uw eerdere verklaringen, dat dergelijke zaken wel zijn gebeurd maar dat het niets te maken had met uw vertrek (CGVS, p. 13)"* bevestigt dat verzoeker in de Verklaring zijn asielaanvraag louter kaderde in een sfeer van algemene vervolging van Oezbeken in Kirgizië en niet van bedreigingen in het kader van drughandel.

Bovenvermelde motieven ondermijnen de aannemelijkheid van zijn asielaanvraag. Het feit dat de echtgenote van verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zijn problemen is hiervan geen weerlegging.

2.1.2. Documenten

Verzoeker stelt dat hij geen bewijzen van de aangehaalde problemen kan voorleggen omdat hij geen enkel document ontving en geen kopie maakte van de ingediende klachten betreffende de mishandeling van zijn moeder. Van de wederrechtelijke arrestatie bestaat geen schriftelijk bewijs.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document voorlegt van de medische verzorging van zijn moeder of de met betrekking tot zijn moeder neergelegde klachten.

Tijdens het gehoor stelt verzoeker ook dat I. geen gewone KGB agent is, maar ook werkt bij een of andere dienst bij de politie, dat zij ook bevriend zijn met een onder-kolonel. Verzoeker stelt in antwoord op de vraag waarom hij dan klacht indiende dat hij op dat ogenblik de ernst van de situatie niet beseftte en zijn jongste broer klacht heeft ingediend (gehoor, p. 12). Later in het gehoor stelt verzoeker dat de namen van deze mensen iedereen bang maakte: *"Want ik reed met hun werk auto en niemand durfde me te stoppen, geen enkele politieagent."* (gehoor, p. 13). Vroeger in het gehoor verklaart verzoeker dat

hij en zijn broer heel veel klachten geschreven hebben en er werd geen aandacht aan geschonken (gehoor, p. 10).

Verzoeker overtuigt niet in zijn verklaring dat hij de ernst van de situatie niet beseftte en anderzijds stelt hoe belangrijk de betrokkene is en iedereen er bang voor is, maar toch vele klachten ingediend werden met betrekking tot zijn moeder. Hij is ook niet eensluidend in de verklaring of alleen zijn jongste broer klacht zou ingediend hebben. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn antwoord op dat punt aanpast aan de vraagstelling en niet overtuigt.

2.1.3. Wat het motief betreffende de paspoorten betreft stelt de verzoekende partij dat verzoekers hun (valse) paspoorten nauwelijks in handen kregen, vermits die door de passeur werden bijgehouden. Dat het achterhouden door de passeur van de paspoorten een courante praktijk is in het milieu, al was het maar om dergelijke documenten te kunnen hergebruiken. De stelling dat verzoekers hun paspoorten trachten achter te houden om aldus de Belgische overheden te misleiden is louter speculatie zonder enig bewijs.

De Raad stelt vast dat verzoeker voorheen niet verklaard heeft dat hij met een vals paspoort gereisd heeft. In zijn vragenlijst (stuk 18) heeft verzoeker verklaard dat hij een reispaspoort had, maar dit in Kiev aan de smokkelaar gaf en bij aankomst in België niet terugkreeg. Hieruit blijkt dat hij dit paspoort minstens tot aan zijn aankomst in Kiev, dus vijf dagen na zijn vertrek in eigen handen had (17 tot 22 augustus 2010, Vragenlijst verzoekster, nr. 33). Tijdens haar gehoor verklaarde verzoekster dat zij een eigen paspoort had en dat dit gebruikelijk is: *“Ja, altijd, je hebt een reispaspoort en ook een identiteitskaart”* (p. 7). Ook hieruit blijkt het bezit van een eigen internationaal paspoort.

De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

2.1.4. Wat verzoekster betreft betwist het verzoekschrift niet dat zij haar asielrelaas baseert op het niet aannemelijk geacht asielrelaas van haar echtgenoot. De bestreden beslissing vervolgt: *“Daarnaast baseerde u uw asielaanvraag op uw origine. U gaf echter duidelijk aan in dit verband zelf niets te hebben meegemaakt in uw land. De eventuele psychische moeilijkheden die u nog steeds zou ondervinden hebben dan ook geen invloed op bovenstaande motivering. Ten slotte zij nog opgemerkt dat tijdens uw gehoor op het CGVS niet kon worden vastgesteld dat u niet in staat zou zijn uw asielaanvraag op zelfstandige wijze toe te lichten.”* De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.5. De verzoekende partijen hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De stelling *“dat het van openbare bekendheid is dat er een discriminatie tussen Kirgizië en Oezbeken bestaat”* maakt dit niet aannemelijk.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS